

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

Cuba necessita roba...
Mirin aquí lo que troba.

COSAS D' ESPANYA.

CARLOS III, de famosa memoria, va expulsar als jesuïtes del territori espanyol.

Ha passat poch més de un sigle, y 'ls jesuïtes fa poch dias han tingut l'honor de seure en la mateixa taula ahont menjava la reyna regent,

LAS COLONIAS ESPANYOLAS.

Filipinas respiral...
Mirin aquí lo que 's fá.

D.ª Maria Cristina, que per consell del govern, posá fi al seu viatge á las provincias vascongadas, visitant los convents de Azpeitia y de Loyola.

—No hi ha temps que no torni, dirán pléns de alegría los astuts fills de Sant Ignaci.

Y nosaltres, que no olvidarem may las lluminarias del any 35, replicarem ab tanta ó més alegría que 'ls jesuïtes:

—Efectivament, no hi ha temps que no 's repeteixi.

Després de aixó, importa consignar que 'l poble vascongat, entre 'l qual s' hi contan escassos elements monárquichs constitucionals, predominanthi casi exclusivament los carlistas y 'ls republicans, durant l'estancia de la regent en aquell pais ha donat probas repetidas de cordura, de bona educació y de cortés esperit de hospitalitat.

Ni un incident desagradable ha perturbat l'estancia allí de la persona que t'è avuy al seu càrrech la jefatura del Estat.

La gloria de mostrarse intransigents y grossers estava reservada als jesuïtes. Carlistas del morro-fort, en lloch de rebre á la regent com á soberana, á penas si la reberen com á infanta d' Espanya, deixantli sentir, sens dupte per recrearla, la marxa de Sant Ignaci, que siguié durant l'última campanya l'himne de guerra de las patuleyas carcundas.

De manera que 'ls jesuïtes han perdut fins aquella finura que 'ls caracterisava. Las guineus s' han tornat

hienas. La Companyia de Jesús s' ha rebaixat fins á convertirse en una companyia carlista.

Ara no falta sino que 'l govern, en just agrahiment, los hi pagui 'l beure.

¡Que s' hi farà! ¡Cosas d' Espanya!

¿Qué hi ha dels soldats morts de fam en las Palaos? ¿Qué hi ha del moti ocorregut en l'isla de Ponapé?

Lo govern, telegráficament, demana informes al general Terreros: passen dos, quatre, sis dias y 'l general Terreros no contesta. Aixís com Déu treballa sis dias y 'l séptim descansá, lo general Terreros reposa sis dias y no respon fins al séptim á las preguntas que se li dirigeixen.

¿Y qué ha respost? Que lo dels soldats morts de fam es una guaitla. ¿Pero no hi ha personas que afirman lo contrari? ¿A qui hém de creure? ¿A aquestas personas ó al general Terreros? No s' impacientin. Un dia ó altre ho sabrem. Lo general Terreros dorm molt fort. Recordin que en una ocasió 'ls alemanys van apoderarse de las Carolinas, sense despertar-lo, y considerin que uns quants soldats morintse de fam mouhen encare menos soroll que una colla de alemanys fent correr tot un arxipiélach.

No sé; pero tal vegada 'l general Terreros quan vinga l'ocasió, dirá, imitant una famosa gacetilla del *Diari de 'n Brusi*:

«Afortunadament los que van morirse de fam eran tots soldats rasos.»

*
*
*

Del motí de Ponapé ocasionat per la detenció i subsegüent embarcament d'un pastor protestant, fill dels Estats Units, que allí s'havia establert i que gosava de grans simpaties entre 'ls indígenes, lo general Terros aquesta es l' hora que no n' ha dit encare una paraula.

¿Será que també es falsa la noticia?

No ho crech, Ponapé es, segons diuen, una de las islas més civilizadas de aquells indrets... y naturalment, desde 'l moment qu' es tant civilizada per forsa ha de sublevarse.

En aquest punt, cal recordar la dita de aquell mariner anglés, que havent abordat en una platja desconeguda, al véure una forca exclamà:

—¡Gracias á Dèu que 'm trobo en un país civilizat! Per lo demés, de donarnos explicacions clares y concretes sobre 'l atropello comés en la persona de un pastor nort-americà ja se 'n encarregarán los Estats Units.

Del mateix modo ho haurá pensat lo general Terros, y haventho de saber tot aixís com aixís, ¿qui li fá gastar quartos ab telégramas?

Desenganyarse: vivim a Espanya ¿y qué hém de véure en aquest país?

Res: cosas d' Espanya.

La que vaig á referirlos fora la més negra si no fos la més blanca. Y es blanca tal com dich, perque encare que la cosa passa á Cuba, no 's tracta de negres sino de soldats espanyols.

Afirma una revista inglesa qu' en unas minas de ferro situadas prop de Santiago de Cuba, 'l mes pasat hi treballavan 1.200 soldats d' Espanya baix la direcció de capatassos nort-americans.

¡Quina honra tant gran per Espanya!

Podém alabarnos de haver abolit 'l esclavitut dels negres; en cambi hém establert lo treball esclau dels blancs. Los hisendats de Cuba per 12 pessetas al mes y la manutenció, tenen tants soldats com volen. No han de ser menos las empresas nort-americanas. Mentres tant al quartel estolvian lo ranxo. Y 'ls soldats acostumats á cobrar abonarés que no s' abonan may, están més contents que un jinjol ab las 12 pessetas cada mes.

¡Qué hi volen fer!... ¡Casas d' Espanya!

Una noticia y una consideració per acabar.

A Andalusia hi ha actualment gran moviment de tropas, á causa de la suposada mort del Emperador de Marruecos.

Al morir D. Alfonso XII, no fou necessari de mort tant tresbals com ara.

¿Será degut aixó á que tó més influencia per Espanya la mort de un Sultan agè, que la de un rey propi? ¿Será que sense adonárnos-n' hém anat tornantnos marroquins?

Tot podria ser... ¡Son tant raras las cosas d' Espanya!

P. K.

III OH III

¿Sentíu? Del mar las onadas
braman pitjor que caballs;
los peixos obran la boca,
llevant dolcíssims badalls.

Las castanyeras comensan
á instalarse pels cantons,
apilcant las castanyas
y preparant los fogons.

La brisa sempre olorosa,
y en aquest instant molt més,
s' escampa gronxant los arbres
y escombrant tots los carrés.

Los francesos se carregan
las orguetas ambulants,
á punt de tocar massurcas
y habaneras insinuants.

Los municipals respatlhan
sos trajes ab afició,
y s' enllustren las botinas
com per 'ná á la professó.

Los xicots fan banderetas
y grans bombas de paper,
y buscan canyas y mata
per adorná 'l seu carrer.

Los trens anuncian rebaixas,
los vapors venen y van,
los teatros casi tots s' obran,
los cafés fan altre tant.

Los gegants ja están alerta,
la Patum ja va obrint 'l ull,
los gossos lladran y saltan,
tot riu, tot canta, tot bull.

¿No sabéu quina es la causa
d' aquest frenétich trasbals?
¿No sabéu per que ressonan
tants xiulets y tants timbals?

Pues es perque, segons diuen
los partes que van venint,
en Cánovas del Castillo
s' ha de casá 'l dia vint.

C. GUMÁ.

o manifest del Conde de Paris, que havia de derribar la República francesa comensa ja á produhir sos naturals efectes.

Fins ara no ha derribat més que á un pobre legitimista, qu' encatarinat de debó ab lo tal manifest, ha comentat á donar crits de *Viva el rey*, sense solta, ni volta, fins qu' examinat detingudament pels metjes s' ha obtingut lo convenciment de que la xaveta se 'n hi havia anat al cel.

Los monárquichs francesos ja no donan la sanch per la monarquia: *li donan la rahò*
Y al donarli, esta clar, per forsa l' han de perdre.

Com haurán observat, en lo present número no dihem una paraula del Sr. Sagasta.

Y si aquí 'l anomeném, es per donarli 'l pésam, per la mort del seu pare, que ha deixat d' existir á una edat avansada, en la ciutat de Logronyo.

També nosaltres sabém respectar los dolors de familia.

Tant de bó que 'l Sr. Sagasta sapigués respectar del mateix modo los compromisos que tó contrets ab la causa liberal!

En la qüestió franco-alemana, lo govern del emperador no ha pogut menos de donar la rahò á Fransa. Lo soldat que va disparar contra 'ls cassadors francesos que circulavan arrán de la frontera, será severament castigat, y la viuda de la victima del disparo indemnizada degudament.

En aquest punt Alemania no ha pogut menos de cedir á la pressió de la opinió pública d' Europa, cada dia més enemiga de las bravatas y dels pinxos.

A primers de Novembre publicarem 'l *Almanach de la Campana de Gracia*. Actualment estém fent los preparatius perque surti de primera. Quan siga ocasió ja 'l veuran.

De moment no 'ns queda mes que invitar als nostres estimats col·laboradors que vulgan favorirnos ab los seus traballs. Ja coneixen la indole de la publicació, en la qual es sempre preferit lo género festiu ó satírich.

Y ara, després de anyadir que de lo millor que 's rebí se 'n farà una tria, y que tenen temps per enviar fians al 20 del corrent mes, no 'ns queda més que donar gracias anticipadas á tots los que 'ns favoreixin.

Al espasa Guerrita li han donat ja l' alternativa en la plassa de Madrid

En cambi en Canalejas, en Maura, y altres joves sobresalients de la cuadrilla fusionista, encara no l' han rebuda, y ja fa temps que l' esperan ab un pam de boca oberta.

Un altre noticia tauromáquica.

«Ha sigut desestimada lo recurs imposit per l' espasa Espartero, quedant subsistent la pena de dos mesos y un dia de arrest que van imposarli per desacato á la autoritat.»

Es una de las pocas vegadas que una espasa de matar toros ha de humiliarse davant de la espasa de la justícia.

Una tercera noticia banyuda.

Los ja anomenats Guerrita y Espartero junt ab en Valentin Martin y en Mazzantini, matarán demá en la Plassa de Barcelona.

Quatre matadors: un tuti complert.

¿Y 'ls toros? Quatre del Conde de la Patilla y quatre de 'n Benjumea, ó sigan dos tutis més.

No es estrany que ab tres tutis l' empresari Sr. Piera guanyi la partida.

Lo cardenal arquebisbe de Toledo ha celebrat las sévas bodas d' or.

En aquest punt ell podrá dir que s' ha adelantat al Papa de un trimestre.

Celebrarém que continuhi probantli la vida matrimonial.

En lo pont de Bar, camí de Puigcerdá á la Seo, es-tribacions del Cadi, acaba de ocorre un fenómeno geològich singular. La hisenda coneguda per Pey de Llató, de dos kilòmetros per tres d' extensió, ha anat relliscant, relliscant fins arribar al Segre, interceptant lo riu de manera, que allá hont hi havia una hisenda s' ha format un lago.

De aquest fet extraordinari 'l mon se 'n ocupa molt poch, per haver ocorregut en un recó de montanya.

Figúrinse que un fet per l' istil succeheix á Madrid: que la vila del Os, relliscant relliscant, vá y embussa 'l Manzanares.

¡Quina bromal!

Un ramallet de noticias extrangeras.

«Mr. Ristich, president del Consell de Ministres de Servia, ha lograt reconciliar al rey y á la reyna.»

¿Reconciliar un rey ab una reyna?

¡No 'n deu haver tingut poca de feynal!

«Crispi y Bismarck han celebrat una entrevista. Segons sembla Alemania ajudaré á la Italia á apoderarse de Tripoli.»

Tal es encare la diplomacia: un joch de *tripoli*, *trápoli*.

«Lleó XIII com á terme de conciliació ab Italia, reclama la possessió dels antics Estats pontificis.»
Ja 's contentará ab tres *missas*. (Pessetas.)

Aquets dias los homes polítichs parlavan molt de crisis.

En cambi la gran majoria dels espanyols ni de crisis ni de res.

Perque es lo que diu lo país:

—A mi de totas maneras se m' han de menjar, y sent aixís tant me fa que se 'm menjin ab salsa fusionista, com ab salsa conservadora. Lo mateix compte 'm tó que de la mèva carn se 'n fassa estufat ab blets, com estufat ab castanyas.

CARTAS DE FORA.—Ab motiu de la festa major de Sant Quirse de Tarrassa se doná un ball de plassa. A uns forasters que hi prengueren part se 'ls presentá l' arcalde en persona exigitlos lo pago de dos ralets, destinats segons sembla á la funció de iglesia. Vels'hi aquí un arcalde galan ab los forasters y més galan encare ab lo rector del poble, y vels'hi aquí també 'l producte de una diversió profana destinat á aumentar los fondos per una funció religiosa. Y després, los capellans dirán que no 's pot barrejar!

Los vebins de Sant Hipólit de Voltregá ploran á llágrima viva ab motiu de haverlos tret un vicari que feya 4 ó 5 anys era la diversió de aquell poble, y en especial de las *hicas* de Maria. Ell las mimava, ell las enternia, ell en fi ensajava las cançons qu' ellas entonavan. Quan las tenia de renglera, si alguna sortia de la fila, desseuít, má sobre 'ls pits y li deya: «Vajama, feste un xich enerra.» Y aquell coro celestial entonava un *Ruca el infierno* que 'l mateix Satanás s' hi cargolava... de riure. Per supuesto, tot aixó ho feya sense malicia. Ensajar *hicas* de Maria y cassar aucells era to a la fatlera del vicari de Sant Hipólit, conegut per Mossen Tramontana, perque durant las últimas eleccions de ajuntament, corria pitjor que 'l vent, anant de casa en casa en busca de vots.—Ara 'l bisbe de Vich li ha donat las dimissorias, lo qual no deixa de ser molt sensible, perque per un poble com Sant Hipólit, uns vicaris aixís son mitja vida.

Al verificarse á Vidreras la professó del Sants Metjes, va caure la campana colocada sobre la iglesia dels Dolors, estaballant á una casta donzella que la mateixa senmana havia d' enclaustrarse en un convent de Vich. A la infelís no van valeli 'ls Sants Metjes, ni 'ls Sants Doctors.—La nostre CAMPANA ab tot y ser excomunicada no ha fet may etzagalladas de aquesta. Ja 'us saben los capellans que predican contra nosaltres: quan parlin de la Campana de la desgracia, no 's referirán á nosaltres, sino á la campana de Vidreras.

PLUJA MENUDA.

Diu que en Lopez Dominguez,
nebot del tio,
vol fugir de 'n Romero,
fent un cert *ho*
Altres diuen que 'l Pollo
prepara tropas
per tocar retirada,
deixant á en *Lopas*.
De manera que casi
pot anunciarse
que 'l partit reformista
va á reformarse.

Lo senyor Martinez Campos,
després de molt meditar,
no dimiteix lo seu càrrech,
ni may lo dimitirá.
En Terreros no vé á Espanya,
y segueix desgovernant
en las islas Filipinas
del modo que tothom sab.
En Moret es partidari
dels alcohols alemanys;
un sabí del Nort-América
anuncia un ciclón bestial;
la filoxera s' escampa
d' un modo que fa fredat;
qualsevol dia d' aquestos
diu que s' apujará 'l pa;
don 'l'aco encara es arcalde,
la Exposició va endavant,
la crisis fabril aumenta...
¿volen més calamitats?

—¿Qué hi ha d' ordre públich?—Res:
tonterias y mentidas.
—¿L' autoritat bè pren midas?
—¿Qui sab per qué las ha pres!
—¿Si hi ha una conspiració
y hasta 'l govern diu que tè...
—¿Los fils? ¡Cal! L que tè ja ho sè.
—¿Qu' es?—Una cosa com pò.

C. GUMÀ.

BARBARITATS.

¡ALSEVOL de vostés que haja trobat un oremus, que fassi 'l favor de dirho.
Hi ha un capellà que l' ha perdut.
No sè si donará res de trobas, perque aquests subjectes solen ser molt tacanyos; pero de tots modos, si li tornan, farán una verdadera obra de caritat.
¡Pobre sacerdot!

Figúrinse com deu estar, que l' altre dia, predicant en un poble, de cuyo nombre no quiero acordarme, va atrevirse á dir que en las escuelas laicas no s' ensenya á la juventut res més que 'l camí de presiri.

¡Horror! Es precis ser completament calvo, per no trobarse 'ls cabells tots erissats davant d' un descubrimient d' aquest calibre.

Desde ara ja 'm figuro la ensenyansa qu' en las escuelas laicas deu donarse.

—Estimats deixebles—dirá segurament lo professor—ja comenséu á ser grans, y per lo tant es precis que us dediquéu á fer alguna cosa de profit. Surtiu de la escola, que ja sabéu prou; agaféu un trabuch y un punyal y anévuos en per aquestos mons de Déu á fer desgracias. Alséu part das, robéu masfas, cobréu contribucions y us faréu homes.

¡No es aixó, senyor sacerdot del oremus extraviat?

Hi ha cosas que si no fessin plorar, farián riure d' una manera extraordinaria.

La inquina que 'l clero té á la ensenyansa laica, demostra més que res la necessitat imperiosa d' aquesta ensenyansa.

Atrevirse á dir que 'l laicisme condueix á presiri! Sense grans esforços, y ab la estadística á la ma, se li podria demostrar á aquest bon senyor que lo que ha dit no es més que una barbaritat.

Vajin á tots los presiris de Espanya, d' aquesta nació católica per essencia, y preguntin als reclusos que son, en religió.

Tots respondrán lo mateix: católichs.

Tots dirán que han rebut la educació en establiments, ahont la part religiosa figurava en primera línea.

Tots saben dir lo pare-nostre, y s' han confessat més de quatre vegadas y han fet la primera comunió.

Casi tots los gran criminals han procedit del gremi del catolicisme.

Lo célebre Pranzini, executat últimament á París, va manifestarho en las declaraciones: era católich y tenia molta, pero molta fe.

¡Vol dir aixó que 'l catolicisme ensenyi 'l camí del presiri?

Nò, ni molt menos.

Però posats en lo cas de fer afirmacions absolutas, en més mal lloch quedarian los católichs que 'ls laicistas.

¡Saben qué s' ensenya en los colegis laichs?

La verdadera ciencia, lo que un jove necessita pera arribar á ser una persona ilustrada, sense preocupacions ni fanatismo. La rabò y la inteligencia se nutreixen ab lo pa del esperit y la conciencia queda libre per fer lo que més honrat li sembli.

Y en cambi ¡saben qué s' ensenya en los colegis católichs?

Precisament m' acaban d' entregar una circular d' una escola d' aquesta ciutat: vejín qué diuen alguns dels articles del seu reglament:

«1^a—Se donará als alumnos educació purament católica, unich medi d' alcanzar la verdadera civilización.

«3^a—Tots los dissaptes, davant del altar de Sant Joseph, los alumnos resaran lo Rosari y cada trimestre rebrán los Sagraments.

«4^a—Lo dia de San Joseph hi haurá vetllada...»

¡Qué me'n diuen?

De fixo que d' un colegi montat aixís, ne surt un planter de sagristants y escolans majors que deu enamorar.

FANTÁSTICH.

MONTBLANCH.

Lo dia de Sant Miquel me trobava á Montblanch, antigua vila de la Conca de Barberá, en la qual un ha d' entrarhi ab lo mocador al nas, no perque siga bruta, molt al contrari, sinó per un' altra causa.

Avants hi havia á Montblanch molts carlins y alguns liberals; pero avuy tota la població es fusionista... ey, entenémnos, fusionista de conveniencia. Los montblanquesos se divideixen en partidaris de 'n Torres y partidaris de 'n Canyellas.

Totas las discordias, totas las divisions, totas las diferencias locals que allí existian, están reduhidas avuy á las dugas indicadas. Succeheix ab aixó com ab los déu manaments que s' enclouhen en dos.

De manera que á Montblanch hi ha un cassino de 'n Torres y un cassino de 'n Canyellas, una orquesta de 'n Canyellas y una de 'n Torres, una parroquia de 'n

Torres y una de 'n Canyellas, y fins un Sant Isidro de 'n Canyellas y un Sant Isidro de 'n Torres.

Inútil dir que se celebran professors de 'n Torres y professors de 'n Canyellas, y com l' Ajuntament está dividit, succeheix que 'ls regidors que assisteixen á las unas no van á las otras.

Tal es l' estat de molts pobles de Catalunya, entregats al caciquisme.

Aixís com una partícula d' excrements basta per empudegar las aromas més delicadas, lo caciquisme local ha empudegat de mala manera la avants tranquila vila de Montblanch.

Vels'hi aquí perquè es precis entrarhi, estars'hi y sortirne ab lo mocador al nas.

P. DEL O.

SEGONS un estat que ha vist la llum en la Gaceta, 'l dia 30 de Juny del corrent any, se publicavan á Espanya 1044 periodichs y revistas.

Ja ho veuhen: encara que hi ha periodistas per omplir tots los presiris d' Espanya, no hi ha encare prou publicacions per omplir la bcca de 'n Cánovas.

Un miler y pico de periódichs, al Mónstruo, no li tocan á las dents.

La Epoca, parlant del meeting coalicionista republicá, celebrat á Madrid, diu que á jutjar per l' aspecte dels concurrents y 'l seu modo de vestir, no son d' envejar á n' en Ruiz Zorrilla los elements ab que conta per fer la felicitat del país.

Lo partit republicá pot ser un partit de poca-roba; pero té tanta dignitat com puga tenir La Epoca y 'ls seus correligionaris.

Perque si ells tenen més roba, Déu sab de ahont se l' han tret.

EPIGRAMA.

Li robaren la camisa
al pobre Pere Bernat,
y 'l lladre en 'vent acabat
li digué ab veu molt concisa:
—¡Indecent! ¡Descamisat!

Alegremnos. La próxima Exposició Universal de Barcelona será lo que no s' ha vist may.

Fins ara no hi ha planos, ni presupuestos, ni diners, ni res de los que 's necessita per fer una cosa com cal.

Però en cambi hi ha una comissió de festeigs que no descansa un moment combinant bromas y moixigangas.

Hi haurá focs artificials, grans iluminacions, globo cautiu y fins batallas de flors.

¡Batallas de flors? ¡Sí, prou! Ja 's contentarán ab que hi haja batalla de tronxos.

Alerta tothom.

Corran molts duros y pessetas falsos ab lo busto de D. Alfonso. Los duros son del any 1881. y ha una manera molt fácil de distingirlos dels legitims.

En los legitims lo citat busto porta patillas y bigoti, mentres qu' en los falsos va afeytat.

De manera que la falsificació dels tals duros es no més qüestió de péls.

Al que tractés d' endosarlos un duro de aquests, tenen una manera molt fácil de deixarlo clavat.

Bastará que li digan:

—Aquest duro no l' admeto. Fiquisel á la butxaca, y de aquí algun temps, quan li hajan sortit la patillas y 'l bigoti torni á passar y veurém quina cara fa.

Lo Sultán de Turquia ha cridat á un metje alemany, perque miri de aturar la extraordinaria obsessió de qu' es víctima 'l seu fill Mahmoud.

Verdaderament, si un fill massa gras es per un pare una càrrega molt pesada, un príncep massa groixut ha de ser una càrrega massa pessada per un imperi.

Però jo no dupto que 'l doctor alemany sabrá quedar com un home.

Per curar al fill del Sultán, pot emplear dos sistemas. Sistema moro: Moltes visitas al harém.

Siste cristiá: Trasladarlo á Espanya y cedirli una plassa de mestre d' estudi.

La senmana passada van esmorsar plegats lo general Salamanca y l' héroe de Sangunto.

A un criat que servia la taula, va preguntarli un periodista:

—¿Qué han menjat per esmorsar los generals?

—¡Menjat? Res, va respondre 'l criat. Lo que han fet ha sigut tragar.

—Déu los mantinga la gana... ¿Y qué han tragat?
—¿Qué vol vosté que traguessen? ¡Salival!

Lo rey de las húngaras ha arribat á Venecia.

¿No se 'l figuran?

Jo sí: Me 'l veig plantat tot lo sant dia sobre el puente de los suspiros.

¡Ay, húngaras de l' ànima!
¡ay, y que 'n sou de vivas!
¡ay, si tingués coronal
¡ay, cóm me la empenyaria!

Contrast.

Per anar á buscar á la goleta Ligera, gravement compromesa en las soletats del mar, lo govern no vá tenir á má un mal barco.

Per transportar á Sant Sebastian la caseta ab que la reyna regent prenfa 'ls banys y la música per divertir á las infantas, lo govern ab una mica més hi envia una esquadra.

No es estrany que una goleta Lleugera corri perill de perdres. Lo més estrany es que un govern tant lleuger com lo nostre, no s' haja perdut del tot.

Diálech sobre 'l casament de D. Anlon:

—¿Quants anys té actualment en Cánovas?

—Xeixanta de fets.

—¿Y á xeixanta anys se casa?

—A xeixanta anys y ab una dona jova. ¿Qué me, 'n dius d' aquest casament?

—Un casament monstruós.

Protestants hi ha varias sectas, luterans y calvinistas; pero avuy entre alemanys no hi ha més qu' esperitistas.

Del ànima tant sols eran avants tres los enemichs; mes ab lo ví y 'l tabaco podém dir que ara son cinch.

Son com donas batxilleras avuy dia las naciones, puig tenint prou feyna á casa al veñí mouhen rahons.

Sempre prenen novas midas los que forman lo govern; las midas serán ben presas; més lo traje surt mal fet.

P. TALLADAS.

En uns exámens de Historia de Espanya.

Lo catedràtic:

—Que diuhen los autors sobre la mort del rey don Rodrigo? ¿No n' hi ha que asseguran que vá sobreviure á la batalla de Guadalete?

L' estudiant:—Sí senyor.

—¿No n' hi ha d' altres que diuhen que vá morirhi?

—Sí senyor.

—Y vosté ¿de quina opinió es?

—De quina? Opinió? De la de vosté mateix que per mi es la més segura.

Un metje que havia perdut la rabò solia lamentarse de que ja cap malalt enviés á buscarlo.

Y un amic per calmarlo li deya:

—Pero home, ¿cóm vols que vingan á buscarte, si de malalts ja no n' hi ha?

—¿Vols dir que ja no n' hi ha?

—No, home, no. ¿Qué no sabs que tú has curat á tot lo món?

Lo pobre boig, al ferseli aquesta resposta, 's posava á riure plé de satisfacció y orgull.

Exámen de geografia.

Se presenta un noy recomenat á un dels jutjes del tribunal.

Lo professor li pregunta quantas son las parts del mon y al mateix temps li mostra la má extesa ab los diis separats.

Lo xicot respon que son cinch.

—Está molt bè; y ¿quins son?

L' alumno 's queda rumiant.

—Vamos á veure, no son Assia...

Lo xicot, rápidamente com si li haguessen donat corda:

—Si senyor: Assia, Essia, Issia, Ossia y Ussia.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Co-lo-me-ta.
2. ANAGRAMA.—Ter-Ert-Ret.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Lled Fontova.
4. TERS DE SÍLABAS.—CA PI TA
PI TA RRA
TA RRA SSA
5. GEROGLÍFICH.—Per espinas un peix

Han endevinat totes les solucions, los ciutadans A. Guinart y Pau de l'orga; 4 Joan Arbós, Miranius y un de la Febró; 3 Ciutadà de Iluro y Rasclat; 2 Patatin, J. Suan y un Vilarruví y 1 no més Pere Miarons y Esguerra-crias.

XARADA-CONVERSA.

—Desde que fumo ab total
no menjo segona, Anton:
tot m' ho gasto per tabaco.
—Si que amigo ets fumador.
—No tant com tú.

—Oh, aixó may:
fumo per quinze jo sol.
—Donchs lo dia que t' iguali
cantaré victoria.

—No
ho lograrás en ta vida.

—¿D' hont es?
—¿Lo tabaco?
—¿Y donchs?

Estanch del carrer del Hu,
fábrica... ja t' ho he dit jo.

A. PALLEJÁ:

ENDAVINALLA.

De color lo foch me fa
blanch, curt, ample, llarch ó estret;
mes sent fill del foch só f.et...
Ves si 'm pots endaviná.

DOLORETAS MAGA.

ROMBO NUMÉRICH.

1	2	1				
1	5	3	4	5		
1	2	3	4	5	6	7
1	4	5	1	7		
5	6	7				
7						

Sustituir los números ab lletas que llegidas hori-
zontal y verticalment dongan los següents resultats:
Primera: consonant.—Segona: nom d' home.—Ter-
cera: animal.—Quarta: mineral.—Quinta: lo qu' es
mèu.—Sexta: amaniment.—Séptima: vocal.

NOY CABO.

GEROGLÍFICH.

LOS LOS LOS

SE FAN

S

A. TRINIDAD.

MUDANSA.

AVÍS.—CRIADAS Y DEPENDENTS. Lo memorialista Pep
Vilafranca ne proporciona de totes edats y total.
Tambè dona rahò de bonas total y ven lo nou folletó
«Salva total de los niños.»
Carrer del Peix-blau-16.

J. STARAMSA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Clisquet Fuster, Joan Arbós, A. Sombra, Roseta Maca,
Fesomias, Pastoret del Montsant, Roch Pujol Corominas, Xicot com
cal, Ormisac Aloyam, T. Tiana, G. Sanandrés Perez, J. Sagarra,
Angel de la Guarda, L. Sda., Norantá, M. Palleja, Un Merlot, Un
Marqués, Grech, Guapo del Rech, Amadeo, Chulillo, P. Ros, Sir
Crispichs, Nou Campeó y Marangy: *Dispensin, lo que 'ns envian
aquesta senmana no ja per casa.*

Ciutadans J. M. Bernis, Dos gracienses, Ciutadà de Iluro, Caus-
sadias, Caballero de Gracia, P. Colpk, J. Coca y Coca, Noy Cabo,
Joanet Llofreg, J. Gayarre, F. Pons, Barret de ferro, Pau Matallós,
Capella prehistòrich, Pau dels bastos, J. P. Belluguet, Un aficionat,
Galifardéu, Mut Xerraire, Cara-tallat, Un Gamat, P. R. Orpi, A.
Gibert, Ignassiet, Desertor del Manicomí, Joan Arbós, Pallaringas,
Cucaracuch, A. Trinidad, Frascuelillo, Nauj Osalob, Tribulacions,
J. T. Angulla, Cabo Xinxilla, Capella Punxeta, Pepet d' Esplugas,
Manel Bemperé, Embolca-closcas, Dos Ratas de Reus y P. Carca-
mal: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadà A. Rossell: Encara que incorrecta, la poesia revela in-
tenció y bonas condicions.—J. Lambert: Gracias per lo que 'ns
envia; tindrém present lo que 'ns diu.—R. Roura: Las poesietas es-
tan tal qual.—V. Tarrida: La majort part va bé.—P. Puig de la
gorra: No fa per nosaltres.—Tanmalpich Temiug: Li doném las
gracias: ja sab vosté que no hi ha motiu per estar renyits.—J. Ll.
Port-bou: Pero home de Déu, qui li fa enviar noticias tant atrassa-
das?—J. Sauri: Haviam pres la resolució de no contestarli, perque
las cartas desentonadas no mereixen contesta. Quan estiga mes
tranquil reflexioni, y fassi un favor, no 's prenga la pena d' es-
criure'n fmes.—A. Canoa: Està molt bé: gracias.—Picio Adam y
C.: Lo que 'ns envia es flux é incorrecte.—Emilia: Hi anira molla
part de lo que 'ns remet.—Un Panarra: No sabém de que 'ns parla.
—A Adam: Va bastant bé.—J. Montoro: 'Ns alegrem molt de tor-
narlo a veure: los versos van bé: a la prosa ha de fers'hi algun
remiendo.—J. Puig Cassanyas: Hi trobém moltras formas y poch
fondo.—Frascuelillo: En temps de Rousseau podian dirse cosas
que avuy resultan massa verdas.—A Tolrà: Pér nostras moltras
ocupacions no 'ns sigué possible diferir a la atenta invitació de
vosté.—M. Badia: Los versos van bé.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Luis Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

LA MORT DEL SULTAN.

Tothom estira ja la má,
ja está la cosa preparada:
ja ho diu l' adagi castellá:
«A moro muerto gran lanzada.»